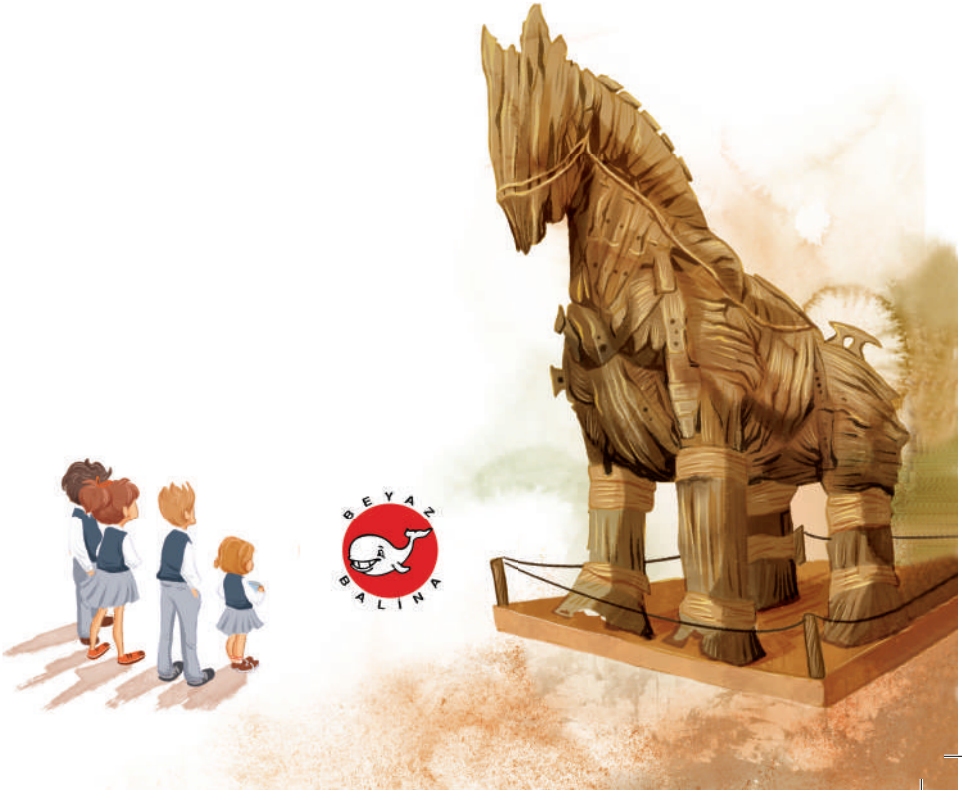

MATEMATİK ROMANI - 3

Şifrelerin Peşinde Mavi Yolculuk

HASAN TOPDEMİR

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2024
Yeni Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2025

Matematik Romanı - 3
ŞİFRELERİN PEŞİNDE
MAVİ YOLCULUK

HASAN TOPDEMİR

ISBN: 978-605-188-748-7

© Bu kitabın tüm yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Yazan: Hasan Topdemir
Editör: Filiz Çiçek
Resimleyen: Gülşah Alçın Özek
Katkıda bulunanlar: Çocuk Gelişimci Rabia Topdemir
Matematik Öğretmeni Umut Alban
Antropolog Dr. İbrahim Sarı
Grafik tasarım: Erbil Kargı

Baskı ve cilt: **İmak Ofset**

Matbaa Sertifika No: 71320

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No:17 Kat:4 No:17

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina.com.tr

MATEMATİK ROMANI - 3

Şifrelerin Peşinde Mavi Yolculuk

HASAN TOPDEMİR

Resimleyen: Gülşah Alçın Özek

Öğrencilik yıllarımda tanıdığım ve hayatım boyunca gurur duyacağım; sadece antropoloji bilimini değil hayatı, sanatı ve yaşamayı bizlere öğreten; öğrencilerinin hocası, ağabeyi, arkadaşı, koca yürekli büyük bilim insanı Ayhan Yiğit için.

Haliç'te Esrarengiz Olaylar

Siyah kısa saçlı, on üç-on dört yaşlarında bir kız hızlı adımlarla okulun bahçesine girdi. Biraz sonra yapacağı şeyden oldukça emindi. Bahçeyi çabucak geçmeliydi, kaybedecek zamanı yoktu. Her şeyi çok önceden, adım adım planlamıştı. Okul merdivenlerinden çıkıp doğruca okul müdürünün odasına yöneldi.

Kız, Haliç İlkokulunun öğrencisi değildi, üstünde okul forması yoktu ama kimse, az önce başlayan esrarengiz bir olaydan dolayı onu fark etmemişti. Mavi kot pantolon ve siyah bir sweatshirt giymişti, mavi bir sırt çantası taşıyordu.

O sırada sınıfın arka sırasında oturan ve çoğunlukla dersi dinlemek yerine pencereden dışarıyı seyreden Arif, şaşkın ve gür bir sesle sınıfa seslendi: "Çabuk buraya gelin! Dışarı bakın. İnanılmaz!"

Tüm öğrenciler, sınıfın iki penceresinin önünde toplandılar, dışarıdaki esrarengiz olayı görmek için âdeta birbirlerini eziyorlardı. Arif'in ilginç olayları diğerlerinden önce görüp arkadaşlarına haber vermek gibi bir yeteneği vardı, arkadaşları bunu biliyorlardı.

Geçen yıl, yan sınıfın öğretmeni olan Tarık Öğretmen'in her sabah kargalar tarafından kovalandığını ve hatta öğretmenin, kargalardan korunmak için güneşli günlerde bile şemsiyeyle okula geldiğini ilk fark eden kişi, Arif'ti. Bu olayı görmüş ve tüm okula haber vermişti. Bütün okul, Tarık Öğretmen ile kargalar arasında geçen bu mücadeleyi her sabah izler olmuştı.

Ama Arif'in şimdi gördüğü ve hemen haber verdiği olay, daha öncekilerine hiç benzemiyordu.

Pencereden dışarı bakanlar, gözlerine inanamıyorlardı. Herkes yağmurun yağışını izliyordu. Bu yağmur daha önce gördüklerinden çok farklıydı çünkü kıızıldı. Evet, dışarıda yağan yağmur, inanılmaz bir şekilde kırmızı renkteydi. Okulun üstüne ve tüm şehre kıızıl yağmur yağıyordu.

Bütün okul, bu garip olayın şokunu yaşıyordu ve kimse, ne yapacağını bilmiyordu. Öğrencilerin bazıları dışarı çıkmıştı, avuçlarını birleştirip yağmur damlalarını ellerinde biriktirerek suya inanamayan gözlerle bakıyorlardı. Bazıları yerde biriken suların içinde zıplayarak oynuyordu. Henüz dışarı çıkmaya cesaret edemeyenler ise pencereden bakmaya devam ediyorlardı.

Dışarıdaki öğrenciler kıpkırmızı ve sırlıklam olmuşlardı, saçlarından, yüzlerinden, formalarından sular süzülüyordu. Yere düşen damlalar, okulun bahçesinde kıızıl su birikintileri yaratmaya devam ediyordu.

Öğretmenler, yaşananları anlamaya çalışırken bir yandan da öğrencileri sınıflarına geçmeleri için

uyarıyorlardı. Şehirde de durum farklı değildi, insanlar şaşkın ve tedirgindi. Trafik altüst olmuştu. Herkes birbirine neler olduğunu soruyor, haber kanalları canlı yayın yapıyordu ancak kimse bir şey bilmiyordu.

Pencerenin önünde duran Cafer, “Vay bee! Hayatımda böyle bir şey görmedim,” diye mırıldandı. İçinden, “Acaba benim gibi deneylere meraklı birinin işi olabilir mi?” diye geçirdi.

Daha önce balık, kurbağa hatta çekirge yağmurlarına sebep olan meteoroloji olaylarını duymuş ve sebeplerini araştırmıştı ancak kıvıllı yağmuru hiç duymamıştı. “Bu işte bir iş var,” diye mırıldandı.

Sınıfa dönüp Nehir ve Efe’ye bakındı. Onlar da şaşkınlık içinde pencereden dışarıyı izliyorlardı. Cafer arkadaşlarının yanına giderken soğukkanlı olmaya çalıştı. Karmaşık bir durumla karşılaştığında espri yaparak gerginliğinden kurtulmaya çabalardı ancak bu kez aklına bir espri gelmiyordu.

Cafer yanlarına gittiğinde Efe ve Nehir, büyülenmiş gibi dışarıyı izlemeye devam ediyorlardı. O sırada Cafer’in, ondan iki yaş küçük kız kardeşi Ece nefes nefese ağabeyinin yanına geldi.

Okul merdivenlerinden koşarak çıktığı belli oluyordu. Elinde bir zarf tutuyordu.

“Ađabey, bu... Bu mektup bana gelmiş.”

Cafer, Efe ve Nehir bir Ece’ye bir de elindeki zarfa baktılar.

Cafer kayıtsız bir ifadeyle kardeşine, “İyi. Oku öyleyse,” dedi.

“Okudum ama bence sen de okumalısın. Çok garip.”

“Sana gelen bir mektubu neden ben...”

“Ađabey, hepimizi ilgilendiriyor. Lütfen oku,” diyerek zarfı ısrarla ağabeyine uzattı. Elleri titriyordu.

Ece’ye gelen mektubun üzerinde pul yoktu ve sadece Ece’nin adı ve sınıfı yazıyordu: Ece, 2-D

Nehir, “Elden teslim edilmiř,” dedi.

Efe, Ece’ye, “Kim bıraktı?” diye sordu.

Sesi titreyen Ece, “Bilmiyorum. Birisi müdürün masasına bırakmış. Müdür de nöbetçi öğrenciyle bana gönderdi,” dedi. “Okuyun lütfen!”

Ece’nin yüz ifadesinden, mektupta okuduğu şeyler nedeniyle dehşete düştüğu anlaşılıyordu.

Üç arkadaş mektubu zarftan çıkarıp okumaya başladılar.

“İklim krizi için göreve çıkmalısınız. Dünyayı kurtarmalıyız. Evimiz yani gezegenimiz yok oluyor. Onu kirletmeyi bir an önce durdurmalıyız. Kutuplar eriyor, kutup ayıları yok oluyor, denizler plastik atıklarla zehirleniyor. Dünyanın birçok yerinde insanlar temiz suya ulaşamıyor. Kayıp olan bir gün var ve daha yaşanılabilir bir dünya için, geleceğimiz için onu tamamlamalısınız. Eğer bunu başaramazsanız tüm dünyada acılar, felaketler artacak. Dünya yaşanamaz hâle gelecek. Yaşlı balıkçı, Halikarnas adlı teknesiyle Haliç İskelesi’nde sizi bekliyor. Balıkçı size yolu gösterecek. Güneş batana kadar vaktiniz var.”

Üç arkadaş bu satırları okurken mektubu müdürün odasına bırakan siyah kısa saçlı, gizemli kız, okulun merdivenlerinde durup sweatshirtünün kapüşonunu yüzüne indirdi ve okulun bahçesine doğru yürüdü. Okulun giriş kapısındaki güvenlik görevlisi, cep telefonundan kıızıl yağmur haberlerini izliyordu, bahçe kapısından çıkıp giden kıızı görmedi bile.

Mektubu okuyan üç arkadaş, akılları karışmış bir şekilde birbirlerine baktılar. Zihinlerinden yüzlerce soru geçiyordu.

“Kayıp bir gün mü?” dedi Cafer. “Hiç duymadım. Siz böyle bir şey duydunuz mu?”

Nehir, “Balıkçı teknesi bizi bekliyormuş. Tekneyle nereye gitmemiz gerekiyor acaba?” diye sordu.

Efe, “Ve bu mektup bize yazıldığı hâlde neden Ece’ye teslim edildi?” dediğinde üç arkadaşın kuşku dolu bakışları Ece’ye çevrildi.

“Ben de geleceğim!” dedi Ece. Ağabeyi ve arkadaşlarının yapacağı herhangi bir şeye katılmaya çok hevesliydi, itirazları kabul etmeyecekti, belliydi.

“Hayır, birazdan derse giriyorsun, okuldan sonra da doğru eve gidiyorsun.”

“O zaman mektup neden benim adıma gönderildi?”

“...”

Cafer bu sorunun yanıtını bilmiyordu, yardım etmeleri için Nehir ve Efe’ye ümitsizce baktı. Fakat beklediği yardımı bulamadı.

“Doğru söylüyor,” dedi Nehir. “Zarfta Ece’nin adı yazıyor. Bu kez onun da bize katılması iyi olur.”

O anda Ece’nin gözleri ışıldadı, gülümsedi. Aklına bir şey gelmiş gibi, “Ceremi!” dedikten sonra gözden kayboldu.

Cafer, kardeşi Ece’nin de onlarla gelmesi fikrini